

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อมีการดำเนินงานการศึกษาภาคบังคับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา พุทธศักราช 2478 แล้วปรากฏว่ามีเด็กเป็นจำนวนมากขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษา ส่วนหนึ่งคือเด็กพิการประเภทต่างๆ เช่นหูหนวก ดาบอด เป็นต้น จึงทำให้เด็กเหล่านี้ต้องล้าหลังเด็กอื่นๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2482 มูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์จึงได้ริเริ่มก่อตั้งโรงเรียนสอนคนตาบอดขึ้นในกรุงเทพมหานคร เป็นครั้งแรกและต่อมาได้มีการส่งเสริมการศึกษาให้แก่เด็กพิการโดยกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2495 โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือคนพิการให้มีวิชาความรู้ มีความสามารถในการประกอบอาชีพ เพื่อช่วยเหลือตนเองและครอบครัวเช่นเดียวกับคนปกติ (อรศรี แก้วเจริญ, 2526)

แนวนโยบายการศึกษาของรัฐบาลในปัจจุบันที่ได้ระบุไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 หมวด 2 ข้อ 15 ที่ว่า รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจหรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาโดยทั่วถึงกันและกำหนดระบบการศึกษาในหมวด 3 ข้อ 38 ว่าการศึกษาพิเศษเป็นการศึกษาที่จัดให้แก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกายสติปัญญาหรือจิตใจอาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดในโรงเรียนธรรมดา ก็ได้ตามความเหมาะสม (อรอนงค์ สุวรรณกุล, 2526) จากแนวนโยบายดังกล่าว จรรยาพร ธรินทร์ (2526) ได้กล่าวสนับสนุนไว้ว่าการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการนั้น นอกจากจะจัดให้ความรู้วิชาสามัญตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ยังจัดให้มีความรู้ความสามารถในการดำรงตนในสังคม มีความสามารถในการประกอบอาชีพเมื่อสำเร็จแล้ว วิชาพลศึกษาจึงเป็นวิชาหนึ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาของเด็กพิการ โดยการนำเอากิจกรรมทางพลศึกษาและนันทนาการมาดัดแปลงให้เหมาะสม เพื่อเป็นประโยชน์แก่พัฒนาการของเขา เพราะเป็นที่

ยอมรับกันมาแต่สมัยศีกศับรรพ์ว่ากิจกรรมทางร่างกาย (Physical Activities) เป็นสิ่งที
รักษาสุขภาพได้ดังที่ บุณมา พึ่งงาม (ม.ป.ป.) กล่าวไว้ว่าคนโบราณรู้ว่าการเคลื่อนไหว
ร่างกายด้านต่าง ๆ มีผลในการรักษาความไม่สมประกอบทางร่างกายและจิตใจได้

การจัดพลศึกษาให้แก่เด็กพิการจำเป็นต้องดัดแปลงกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับ
ความพิการนั้น ๆ เมื่อปี พ.ศ.2490 คณะกรรมการเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาดัดแปลงของสมาคม
สุขภาพ พลศึกษาและนันทนาการของประเทศสหรัฐอเมริกา (Committee on Adapted
Physical Education of AAHPER) ได้ใช้ชื่อวิชานี้ว่า Adapted Physical Education
หรือเรียกภาษาไทยว่าการพลศึกษาดัดแปลงหรือบรรดิกการทางพลศึกษา ซึ่งหมายถึงโปรแกรม
หรือโครงการพลศึกษาในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียนที่ได้ปรับปรุง ดัดแปลง แก้ไข พัฒนา
กิจกรรมพลศึกษาให้เหมาะสมกับความสนใจ สมรรถภาพวิสัย (Capacities) ความจำกัดของ
นักเรียนที่ไร้ความสามารถผู้ซึ่งหากเข้าร่วมกิจกรรมในโครงการพลศึกษาปกติทั่วไปแล้ว อาจจะ
ไม่ปลอดภัยหรือไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรจะเป็น (ประพัฒน์ สักขณพิสุทธิ์, 2531) ทั้งนี้โดย
มีจุดมุ่งหมายทั่วไปคือ เพื่อจะช่วยเหลือเด็กที่มีความพิการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลาย ๆ อย่าง ได้มี
ความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์และสังคมเพื่อทดแทนกับความพิการของเขา
โดยการทำให้เขาเข้าร่วมโปรแกรมที่วางแผนอย่างดีแล้วทั้งทางด้านพลศึกษาปกติ พิเศษและทาง
กิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ (บุณมา พึ่งงาม, ม.ป.ป.)๕ การจัดพลศึกษาให้แก่เด็กพิการจะ
บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวได้ ก็จะต้องอาศัยการจัดโปรแกรมพลศึกษาที่ครบถ้วนสมบูรณ์เช่นเดียว
กับการจัดพลศึกษาในสถานศึกษาทั่วไป คือประกอบด้วยการสอนพลศึกษาในชั่วโมงเรียน การ
แข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน การจัดโปรแกรมนันทนาการ
ทางพลศึกษาและบรรดิกการทางพลศึกษา (พอง เกิดแก้ว , 2526) นอกจากนั้น ผดุง
อารยะวิญญู (2523) ยังกล่าวไว้ว่า การศึกษาสำหรับเด็กพิการจะก้าวหน้าไปได้อย่างราบรื่น
ก็ต้องมีงานวิจัยควบคู่ไปด้วย

ดังนั้น การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบรรดิกการทางพลศึกษาจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง
โดยเฉพาะ เรื่องของความวิตกกังวลของนักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ นั้น ยังไม่มีผู้ศึกษามาก่อน
มีเพียงการศึกษาในกลุ่มของนักกีฬาปกติเท่านั้น ซึ่งในทางจิตวิทยาการกีฬาก็ถือว่าการแสดงความ
สามารถของนักกีฬา ในขณะที่ฝึกซ้อมหรือแข่งขันนั้น มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่
ทักษะ สมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางจิตของนักกีฬา (ศิลาชัย สุวรรณธาดา,ม.ป.ป.)

ซึ่งในด้านสมรรถภาพทางจิตนั้น ความวิตกกังวลของนักกีฬาจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการแสดงความสามารถอย่างมากดังที่คิลบชัย สุวรรณธาดา (2533) สรุปไว้ว่า ในขณะที่ก่อนแข่งขัน หรือระหว่างแข่งขัน นักกีฬาจะต้องควบคุมตนเองให้มีสภาวะความวิตกกังวลอยู่ในระดับที่เหมาะสม จึงจะทำให้ความสามารถที่แสดงออกสูง และอุดม ทิมพา (2526) ได้เสนอแนะไว้ว่าความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬามาก จึงควรที่นักพลศึกษาและโค้ชน่าจะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อผลสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ กับทั้งในปัจจุบันประเทศไทยได้มีการส่งเสริมกีฬาของคนพิการ นับตั้งแต่สภาสังคมเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์และกรมพลศึกษา ได้จัดกีฬาคนพิการครั้งแรกในงานวันคนพิการครั้งที่ 9 พ.ศ. 2514 เป็นต้นมา ก็ได้จัดการแข่งขันติดต่อกันมาเกือบทุกปี พร้อมทั้งสนับสนุนให้นักกีฬาพิการไปร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลกอีกด้วย

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการและ เปรียบเทียบความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาระหว่างนักกีฬาพิการตามประเภทต่างๆ กลุ่มอายุ เพศ ทั้งโดยรวมและแยกตามประเภทความพิการ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการพิจารณาปรับระดับความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาเหล่านั้น และเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาพิการจะได้ตระหนักถึง ความสำคัญของความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานการกีฬาคนพิการของประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา ของนักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ ที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ.2533
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ.2533 โดย
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการระหว่าง นักกีฬาพิการทางการได้ยิน นักกีฬาพิการทางด้านการสายตา กับนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ระหว่างกลุ่มอายุ 5-9 ปี, 10-14 ปี, 15-19 ปี กับกลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป

2.3 เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการ ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ทั้งโดยรวม และแยกตามประเภทความพิการ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักกีฬาพิการมีความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาอยู่ในระดับหนึ่ง
2. นักกีฬาพิการในแต่ละประเภทมีความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกัน
3. นักกีฬาพิการในแต่ละกลุ่มอายุมีความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกัน
4. นักกีฬาพิการระหว่างเพศชายกับเพศหญิง มีความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกัน
5. นักกีฬาพิการระหว่างเพศชายกับเพศหญิง ในแต่ละประเภทของความพิการมีความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ 3 ประเภท คือ นักกีฬาพิการทางด้านสายตา นักกีฬาพิการทางการได้ยิน และนักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย
2. การวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวอย่างประชากรจากนักเรียนที่เป็นนักกีฬา ในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ ที่เข้าแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533 ระหว่าง วันที่ 23-29 สิงหาคม พ.ศ. 2533 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งจัดโดยกรมพลศึกษา สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และจังหวัดสุพรรณบุรี
3. ตัวแปรที่เข้าในการศึกษาค้นคว้า
 - 3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ นักกีฬาพิการทางการได้ยิน พิการทางด้านสายตา

พิการทางด้านร่างกาย เพศชาย เพศหญิง กลุ่มอายุ 5-9 ปี 10-14 ปี 15-19 ปี และ
กลุ่มอายุ 20 ปีขึ้นไป

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬา
พิการประเภทต่าง ๆ ที่วัดด้วยแบบวัดความวิตกกังวล ในการแข่งขันกีฬา ของมาร์เทินส์
ฉบับปรับปรุงใหม่โดยผู้วิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา (Sport Competition Anxiety
Test-SCAT) ของมาร์เทินส์ (Martens) ที่ผู้วิจัยปรับปรุงให้เหมาะสมสำหรับการเก็บข้อมูล
จากกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักกีฬาพิการ สามารถวัดความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของ
นักกีฬาพิการได้

2. นักกีฬาพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันทุกคน มีความตั้งใจและตอบแบบวัดความวิตก
กังวลในการแข่งขันกีฬาด้วยความเต็มใจ ตามข้อเท็จจริงของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น

3. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถติดต่อสื่อสาร กับนักกีฬาพิการ
โดยเฉพาะนักกีฬาพิการทางการได้ยินได้โดยตรง จำเป็นต้องขอความร่วมมือให้ผู้ควบคุมทีมเป็น
ผู้ติดต่อสื่อสารตามที่ได้ชักชวนทำความเข้าใจกันมาเป็นอย่างดี ผู้วิจัยถือว่าการติดต่อสื่อสาร
ของผู้ควบคุมทีมกับนักกีฬาพิการ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลมีความเที่ยงตรง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกที่หวาดหวั่นไม่เป็นสุข เกิดขึ้นจากการคาด
เหตุการณ์ล่วงหน้าว่าจะผิดหวัง ล้มเหลว หรือเป็นอันตราย ถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูง จะ
ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้ เป็นสาเหตุทำให้ความสามารถที่แสดงออกต่ำกว่ามาตรฐาน
หรือที่คาดหวังไว้

2. พิกัด หมายถึง เสียอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดไป หรือเสียไปจากสภาพเดิม

3. นักกีฬาพิการ หมายถึง นักกีฬาที่พิการประเภทต่าง ๆ ได้แก่ พิกัดทางด้าน

ร่างกาย พิจารทางด้านการได้ยินและพิจารณาทางด้านสายตา ทั้งชายและหญิงที่เข้าแข่งขันกีฬา
คนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 12 ประจำปี พ.ศ. 2533

4. นักกีฬาพิการทางด้านร่างกาย หมายถึง นักกีฬาที่มี แขนและ/หรือ ขาขาด
แบ่งออกเป็น 12 ระดับ คือ

- ระดับ A ขาขาดได้เข้าข้างเดียว
- ระดับ A₁ ขาขาดได้เข้าสองข้าง
- ระดับ B ขาขาดเหนือเข้าข้างเดียว
- ระดับ B₁ ขาขาดเหนือเข้าสองข้าง
- ระดับ C แขนขาดได้ศอกข้างเดียว
- ระดับ C₁ แขนขาดได้ศอกสองข้าง
- ระดับ D แขนขาดเหนือศอกข้างเดียว
- ระดับ D₁ แขนขาดเหนือศอกสองข้าง
- ระดับ E ขาขาดได้เข้าหนึ่งข้างและแขนขาดได้ศอกหนึ่งข้าง
- ระดับ E₁ ขาขาดได้เข้าหนึ่งข้างและแขนขาดเหนือศอกหนึ่งข้าง
- ระดับ F ขาขาดเหนือเข้าหนึ่งข้างและแขนขาดได้ศอกหนึ่งข้าง
- ระดับ F₁ ขาขาดเหนือเข้าหนึ่งข้างและแขนขาดเหนือศอกหนึ่งข้าง

5. นักกีฬาพิการทางด้านการได้ยิน หมายถึง นักกีฬาที่หูหนวก

6. นักกีฬาพิการทางด้านสายตา หมายถึง นักกีฬาที่มีสายตาพิการ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

คือ

- กลุ่ม A ตาบอดสนิททั้งสองข้าง
- กลุ่ม B ตาบอดไม่สนิท ข้างที่ดีเห็นได้กลาง ๆ (ต่ำกว่า 2/60 เห็นสิ่งของที่
คนปกติเห็นในระยะ 60 เมตรได้ในระยะต่ำกว่า 2 เมตร)

กลุ่ม C สามารถมองเห็นได้ 2/60 - 6/60 หรือ 5 - 20 ดีกรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬานักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ

2. สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาใช้ในการปรับระดับความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬาของนักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับชนิดหรือประเภทกีฬาที่แข่งขัน

3. เป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร เจ้าหน้าที่และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาพิการประเภทต่าง ๆ ที่จะได้ตระหนักถึงความสำคัญของความวิตกกังวลในการแข่งขันกีฬา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย